

Svätá inkvizícia – z utajovanej histórie cirkvi

Z Jaroslav Motyčka, 1922

„Len obmedzený, nevedomý človek nevie nič o hrôzach cirkevných inkvizícií, ktorými zavraždili státisíce ľudí v mukách, aké len chorá myseľ zvrhlých netvorov vedela vymyslieť. ... Námestníci Krista stáli celé stáročia v popredí vražedného systému, ktorý viac než ktorákoľvek vojna, spôsobil medzi národmi spustošenie a biedu a meno kresťanstva neslýchane zneuctil.“

Dnes je zjavná snaha mnohých tzv. cirkevných historikov tieto zločiny zľahčovať alebo dokonca popierať. Že by si to všetko vymysleli len nepriatelia cirkvi? „Inkvizícia bola najstrašnejší a najkrvavejší zjav, aký sa kedy ako systém pod rúškom náboženstva vyskytol“, píše už citovaný jezuita Pavel Hoensbróch: „Prúdy ľudskej krvi, preliatej inkvizíciou padajú celkom a výlučne na vrub pápežstva, takže úplne dejinnej pravde zodpovedá, ak sa povie: Námestníci Krista stáli celé stáročia v popredí vražedného systému, ktorý viac než ktorákoľvek vojna, spôsobil medzi národmi spustošenie a biedu a meno kresťanstva neslýchane zneuctil.“

A klerikálmi oslavovaný španielsky spisovateľ Orti y Lara píše výstižne: „Cirkev, ktorá inkvizíciu vyvolala, uznávala ju vždy s osobitnou záľubou. Žiadny katolík nesmie vysloviť meno svätého tribunálu viery, aby nesklonil úctyplne hlavu pred

inštitúciou, ktorá je podstatne katolíckym, takmer podstatným obrazom cirkvi, našej matky." Je zjavným klamstvom, ak sa zo strany rímskych cirkevníkov tvrdí, že nie cirkev, ale svetské vrchnosti robili inkvizíciu. Proti tomuto tvrdeniu stoja jasné, všetku pochybnosť vylučujúce vyhlásenia a nariadenia „objektívnych autorít v ohľade náboženskom“, rímskych pápežov. Tak napr. pápež Urban II. (1088-1099) prehlasuje striktno: „Nepovažujeme za vražedníkov tých, čo vzplanuli proti vyobcovaným, naplnení súc horlivosťou pre katolícku matku, a niekoľko z nich zabili..." Pápež Bonifác VIII. (1294 - 1303) nariadil, že vrchnosti, ktoré by sa zdráhali potrestať odsúdených inkvizíciou, samé majú byť považované za kacírské a prepadajú trestu. Pri upaľovaní kacírov musel buď panovník, alebo iný vrchnostenský hodnostár prisahať na evanjelium, že bude kacírov vždy prenasledovať a že inkvizícii poskytne všetku podporu, aby mohla kacírov podľa cirkevných zákonov riadne potrestať. Pápež Lev X. vyhlásil zásadu, že „kacírov upaľovať nie je hriechom proti Duchu svätému za článok viery" a pápež Pius IV. píše r. 1560 vojvodovi savojskému: „Nepoznám ani jediný príklad, kde by sa po dobrom s kacírmi bolo niečo vybavilo, ale viem dobre z vlastnej skúsenosti, že najlepší prostriedok na obracanie kacírov je moc." – Typická ukážka láskyplnej katolíckej cirkvi, či nie?

A iný námestník Kristov na zemi, Pius V. hovorí, že „nie je nič také ukrutné, ako milosrdenstvo k bezbožným, ktorí si zaslúžili horúce peklo..." A veruže nemôžeme netvorom, rímskym pápežom vytýkať takúto „ukrutnosť“ milosrdenstva. – Len v Španielsku v priebehu štyroch storočí bolo inkvizičnými „súdmi“ potrestaných okolo 341 000 osôb, z ktorých za živa upálili 31 912! – V Portugalsku bola zriadená definitívne inkvizícia bulou pápeža Pavla III. dňa 3. marca 1536. Prvý inkvizítor Diego da Silva úradoval 18 rokov, a za tento pomerne krátky čas dal upáliť 10 220 osôb,

6 860 iných, ktoré buď ušli alebo zomreli v priebehu vyšetrovania, bolo spálených len v obraze, 96 000 osôb mučených, zbavených majetku, občianskych práv, odsúdených na doživotný žalár! Toľko obetí inkvizície za 18 rokov! Koľko ich bolo za 300 rokov, čo trvala vláda inkvizície v Portugalsku! A koľko nešťastných ľudí padlo za obeť inkvizičnej hrôzovláde na celom svete! V Čechách v Prahe len roku 1318 bolo pre „kacírstvo“ upálených 14 osôb za jediný mesiac – roku 1341 bolo pozatváraných toľko ľudí pre „kacírstvo“, že inkvizičné žaláre nestačili a pražský biskup musel na rozkaz pápeža Benedikta XII. prepožičať inkvizítorom aj svoje väznice. O tom, čo si vytrpeli nebohé obete, ktoré sa dostali do pazúrov „svätých sudcov inkvizičných“ sa dozvedáme z rôznych príručných knižiek, návodov pre trestných sudcov, spisovaných velebnými otcami rôznych mníšskych rádov, najmä Dominikánov a Františkánov.

Bolo to strašnejšie ako v najsadistickejších amerických hororoch. Väzňa, keď zlomili jeho energiu v príšernom žalári, viedli do mučiarne, v ktorej všetky mučidlá boli vyložené a tu ho inkvizítor podrobil vypočúvaniu, pri ktorom používal najneuveriteľnejšie podvody, aby ho nejakým spôsobom poplietol. Aj najmenší rozpor stačil na začatie mučenia, ktoré inkvizičné príručky odporúčali ako prostriedok najúčinnější. Mučidlo i spôsoby mučenia bývali veľmi rozmanité. Najobľúbenejšie však boli: – škripec, na ktorom väzňa napínali tak, až mu vyklúbili ruky, – železné topánky posiate tupými hrotmi, ktorých šraubky tak sťahovali, že drvili lýtka i členky, – šraubky na palce, kúsky trstenice alebo klin, ktoré zaklinili medzi prsty, zovretím ho vrážali medzi kĺby, – avšak nevyčerpatelným prostriedkom mučenia bol oheň. – Väzňom pálili boky fakľami, – rozžeraveným železom vypaľovali najcitlivejšie časti tela – nohy natierali masťou alebo olejom a vystavovali prudkému ohňu. Strašné, nevysloviteľné muky a bolesti trpeli všetci, čo padli akýmkoľvek spôsobom do rúk ohavných nástrojov „objektívnej autority v ohľade náboženskom“ rímskeho pápeža!

Snáď jeden z najstrašnejších spôsobov popravy odsúdených kacírov vymyslel generálny inkvizítor pápeža Gregora IX. roku 1230 – Róbert zvaný Bulhar: človeka, ktorého zločin kacírstva sa dokázal skúškou rozžeraveným železom, vriacou vodou alebo iným spôsobom, vyzliekli a priviazali k drevenému stĺpu. Potom mu stiahli kožu z hlavy až k pupku a uvoľnili roj včiel, ktoré sadali na krvácajúce mäso úbožiaka, až kým smrť neukončila jeho krutú trýzeň. A kto boli tí „kacíri“, s ktorými sa takto zaobchádzalo? Predovšetkým všetci, čo sa opovážili mať: 1. svoju vlastnú mienku 2. tí, ktorí nechceli alebo nemohli svoj rozum zaprieť natoľko, aby prijímali za zjavenú pravdu hlúposť a absurdnosť, vznikajúcu v tých či oných časoch v hlavách tých, čo v mene Ježišovom vládli ako despotovia svetu. 3. Potom nešťastníci, ktorí sa stali obeťami vydieračstva kňazských chamtivcov alebo osobnej pomsty nepriateľov, ľudia obvinení z čarodejníctva - obeť najtupšej a najhlúpejšej povery, akú kedy obmedzení a vystrašení hlupáci mohli vymyslieť... Ale niet tu dostatok miesta na podrobný popis.

Bolo by síce potrebné prehovoriť aj o hrôzach noci Bartolomejskej, strašnom vraždení francúzskych Hugenotov, ktorých jediným previneným bolo to, že boli čestnejšími kresťanmi, než pokryteckí rímski katolíci – o bojoch protestantských Holanďanov so Španielmi a Rímom na konci XVI. storočia - zápasoch tak pripomínajúcich český odboj proti Ferdinandovi II., pri ktorých si rovnako krvilačne a pomstychtivo Rím počínal, ako v Čechách. – „Rozsudkom svätej stolice“, píše o tom dejepisec John L. Motley, „boli všetci obyvatelia Holandska odsúdení pre kacírstvo na smrť. Troma vetami boli 3 milióny ľudí, muži, ženy i deti, odsúdení na hranicu...“ Mohli by sa uviesť ešte

stovky a stovky výstražných a odstrašujúcich príkladov pre všetkých tých, ktorí by akýmkoľvek spôsobom dávali príčinu zvodom agentov a uctievačov „objektívnej autority v ohľade náboženskom“, t.j. rímskeho pápeža, vychvalovačov „starých zlatých časov“, v ktorých cirkev „stála nad človekom“, čias, o ktorých historik Henri H. Milman, mimochodom kňaz, hovorí: „Prekliatie, nie požehnanie bolo jazykom cirkvi a náboženské vojny, nevídané za čias pohanských, stali sa mocným žriedlom ľudskej biedy...“ Stovky a stovky desivých obrazov by sa mohli uviesť ako dôkaz, ako strašne bolo ponížené ľudstvo za čias neobmedzenej vlády cirkvi, ako hovorí anglický filozof a historik W. E. Lecky za čias, kedy „ohyzdný, sprostý, vyžité šialenec, bez vzdelania, vlastenectva, prirodzených náklonností, ubíjajúci svoj život neustálou nadzmyselnou rutinou a odporným sebatrýznením, chvejúci sa pred strašnými fantómami svojho chorého mozgu, stal sa pánom národov, ktorí poznali dielo Platóna a Cicera i život Sokratov a Catonov.“

Zadubení, tupí a choromyseľní ľudia - bez morálky, bez akéhokoľvek charakteru a cti ovládali cirkev a premenili ľudský život na peklo. Prečo by sme však mali hľadať dôkazy za hranicami našej vlasti? – Či to nebol aj náš národ, naši pradedovia a prababičky, ktorí na svojom tele pocítili dobročinnosť a šťastie neobmedzenej vlády cirkvi nad človekom v časoch, keď sa cirkev o túto vládu delila s mocou svetskou, vládou „z božej milosti“? – Či nebola to vari doba vlády cirkvi rímskej, v ktorej sa pápežskí križiaci dopúšťali strašných zverstiev proti vidieckemu a mestskému ľudu husitskému? Či to nebola vari doba jej vlády, keď vydávala príšerné mandáty proti Českým Bratom a nekatolíkom vôbec? Neboli to vari žoldnieri „katolíckej ligy“, ktorí po bitke na Bielej Hore vyplienili Prahu, znásilňovali ženy a dievčatá, lúpili a ničili domy s takou zúrivosťou, že po ich odchode zostala len úplná spúšť? – Či to nehovorila cirkev ústami pátera Sabinu k cisárovi Ferdinandovi II. a jeho dvoru o českých „rebeloch“: „Roztlčieš ich prútom železným a oni ako nádoba hlinená rozpadnú sa?“ – Nebola to vari práve hlava cirkvi, pápež Pavol V., ktorý keď dostal správu o porážke Čechov na Bielej Hore „preveľmi sa z toho veselil“ a ktorého ranila mŕtvica od radosti, že sa opäť cirkvi rímskej vracia

vláda nad človekom českým, ktorý ju dávno predtým už zvrhol? – Nebola to vari práve tá doba, keď „cirkev stála nad človekom“, keď cisárovi Ferdinandovi II. váhajúceho podpísať hrozný ortieľ nad 27 vodcami českého odboja vtisol jeho spovedník P. Becanus pero do ruky hovoriac, že si „berie všetko na seba a svoje svedomie“. – A neboli to vari kňazi tej istej cirkvi „stojaci nad človekom“, čo asistovali na lešení popravného popraviska na Staromestskom ríniku v ten strastiplný deň, keď od skorých ranných hodín sa kmital meč kata, pod

ktorého majstrovskými údermi pretínali šije rebelov? Šije slobodných a čestných ľudí, ktorí sa nechceli skloniť pred temnou a krutou vládou tzv. námestníka Kristovho na zemi a uznať, že cirkev stojí nad človekom?

Či rozumieme vari zle slovám Budovcovým, vrhnutým do tváre cisárskym „sudcom“: „Dávno ste po našej krvi bažili - krv pite!“ a slovám staručkého Vodňanského, ktoré povedal Jezuitom do očí: „Pod zástierkou rebélie beriete nám životy a nemajúc dosť, chcete nám aj duše odobrať? Nasýtíte sa pozeraním na našu krv a nech vám je to dosť!... - Či nebola to práve doba, kedy „cirkev vládla nad človekom“ a neboli to jej služobníci, ktorí, ako hovorí Denis vo

svojom spise „Čechy po Bielej Hore“: „Odvšadiaľ naliehali na cisára, aby nestrácal príležitosť, ktorú mu dáva Prozreteľnosť, aby bola dokonaná skaza kacírstva“ a nebolo vari každému ich želaniu vyhovené s najväčšou ochotou? - Neboli to práve, ako takisto Denis uvádza „Karmelitáni, Barnabiti, Pavláni, Premonstráti, Dominikáni, Serviti, Jezuiti, Františkáni i mníšky z nemenovaných rádov“, ktorí „zlietli sa ako krkavce na bojisko“ a na čele toho povestného „Syndikátu zlodějov“, ktorý sa sústredil okolo kniežaťa Lichtensteina, brali odmenu za svoje katovské služby, preukázané Habsburgovcom a „delili sa o vojnovú korisť nad ešte teplou mŕtvolou národa“? - Či to neboli jezuiti a kňazi „cirkvi stojacej nad človekom“, ktorí na čele lichtenštajnských dragúnov začali a viedli hroznú protireformačnú éru? Nie sú vari oni intelektuálnymi pôvodcami tej skazy, ktorej podľahol náš národ po Bielej Hore? - A neboli to vari oni, ktorých srdcia sa nezachveli od hrozného náreku, ktorý sa vtedy z našej vlasti vznášal k nebesám?

A neboli to oni, sluhovia „cirkvi, stojacej nad človekom“, ktorí vyhнали státisíce našich rodín za hranice, priviedli náš národ do hrobového temna? - Neboli to vari oni, čo sa stali spojencami rakúskej žoldnierskej šable, svätili bodáky a kanóny? Neskrížili práve oni vojenskú šablú s krstiteľnicou, aby pod týmto symbolom násilia svetského i duchovného náš národ až do konca 1. svetovej vojny tlačili k

zemi? Neboli to oni, ktorí sa nakoniec uspokojili aspoň s úlohami špicľov a drábov, udavačov a denunciantov - vtedy, keď už sami nemohli vládnuť? Takto vládla cirkev nad človekom: „Človek zvíjal sa v prachu zeme a na jeho zohnutej šiji stála ťažká noha rímskeho popa, bezcitne drvila každého pri najmenšom pokuse o odpor...“

A myslíte si, že by bolo inak, keby sa opäť dostala cirkev rímsko-katolícka k takej moci, akú mala predtým?

Obsah prebraný od:

http://dolezite.sk/Svata_inkvizicia_z_utajovanej_historie_cirkvi_88.html#ixzz1Gqogw456

Pre pochopenie rímskokatolíckej inkvizície pozrite tu:

http://www.dhaxem.com/data/handt_sl/Stredoveka_Rimska_Inkvizicia.pdf

Testament Katarov

www.dhaxem.com